

Selgu Mardi saal ees jutul olevat. Tema oli ta tulnud noort õpetajat teretama ja ajas õpetajaga praegu Gesti osjabe, Gesti seele ja Gesti soolide edendamisest juttu. Põlluotsa peremees luslas päält ja — osi oli jäälgi tema meeles pärast. Needisomad mõtted, mis tema tütar talle ette pannud ja mis ka Mart talle ette arutanud sell väävel, kus tema nii õhuliselt sai ja oma tütre majast fui fa sibels ainsaks päävaiks välja ajas, needisamad mõtted ei olnud temale niiud fugugi enam vasta meelt, ja ta võttis suure bää meelega õpetaja ja Mardi jutust osa.

Tunni aja pärast läksivad Mart ja Põlluotsa peremees õpetaja juurest välja. Põlluotsa peremees valus Marti foguni omase tänava füsiliselt. Muidugi ei pannud Mart fugugi vasta, väid läks bää meelega ligi. Tali oli ju lootus jõlle Anud näba ja temaga rääkida.

Anu oli juba hõgelt ära näinud, et Mart ühes ijjoga tulgi. Ta suda hõkkas hõngeste sees tultuma.

Peoagi oli isa Mardiqa kodus, ja fui nad sambris olevad, siis tömbas isa töölust vundeli marjamäina välja ja ütles:

„Anu, tee kõm flaasi sisa laangle!“

Anu täitis silmapill Isa käsu ära, ja isa ütles:

„Rob, jäe niiud ise fa sisa!“

Siia vastas flaasid täis ja ütles siis:

„Kas teate fa lapsed, selle terriselt me niiud flaasid tühendame?“

Anu ja Mart ei teadnud midagi vastata.

„Rob, siis taban teile seda üte'da,“ lisas Isa juure, „see sünneb teie mõlemate terriselt, et teitest tubli ja tenu obielu paari saabs.“

„Isa, kas fa siis lubad meid paari heita?“ hüüdis Anu täis rõõmu.

„Ro muidugi, no muidugi,“ vasta Isa; „ega ma siis tühja tuule terriselt flaasi tosru ei lõö!“

Seda rõõmu, mis niiud Anule ja Mardile ja fa Mardi wanematele osa sai, ei oska mina üleskirjutada. See oleks fa abjata, sest ega ma nii ilusaste ometi ei jõua ära jutustada, kui nende suda ilutsee.

Nii palju wödin üteida, et selme nädali pärast Põlluotsa rõõmsad pulmad olid. Noor õpetaja, ehl full ise veel poissmees oli, laulatas noore paari tosru ja tuli ise ta pulma, kus veel mõnigi lable sõna räägitati.

Magu nähtades lüsits siis veel Marti Põlluotsa peremeheti: „Rob, äia-iso, las meel armad, et mina elsiiteel olen?“ „Ei, wätmees, seda ära sarda!“ olt vastus.

Rob, ingeja, sellega on juut otsab. Kui sa mõnda lahtlet abieliu paari näed isamaa väljal ja isamaa laulude tööd tegewat ja mõne imbiti firiku-õpetaja leiad, kes oma rahvasti armastab, siis wöid minu pärast mõtelda, et mina nende loo sin olen ära lönelenud, aga muud nime ma sulle ei rohi nimetada.

R. A. H.

Maejewõtmisest Gesti rahwa seas.

Mõne aja eest ingesin ajalchtedes järgmise sõnumi, mis minule meie rahva lehta ülevarnis tähtjas näitas olevat. See sõnum oli firiku-raamatustest wöetud, ja tema sisu oli see, et Tartu kreisis aastal 1880 umbes 850 paari inimesi oli abielustesse heitnud. „Rob, mis selle teaduse juures siis imelist oli?“ nõnda wöib mõnigi lüsida. Lõi full, vastan mina, selle teaduse juures ei ole midagi imelist oaja, aga ometi oli ta minule tähtjas selle pärast, et sääsijamas lehes firiku-raamatustesse teine teadus seisib, ja see teadus üles, et aastal 1870, see on lümme aastat enne seda, umbes 1100 paari abielustesse on heitnud. Nõnda on siis lümme aasta sees abielustesse-heitmised põale 200 paari wähemals jäenud Tartu vaaikonnas. Nüüd lüsib rahwa elust osavõija: „Aga kas sündinud laste arv fa wähemals on jäenud?“ Seesama lehti tunnistab, et see mitte ei ole juhtunud, aga elsinud inimeste laete arv on nende lümme aasta sees palju suuremaks tõusnud.

Lõppsel rahwa sõbral ei mõi see osi mitte üfs lõif olla,